

Sygn. akt II K 1062/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Ś. w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Zaganiacz

Protokolant: Barbara Lesiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy T. B.

po rozpoznaniu w dniach 21.02.2013 r., 2.04.2013 r., 18.06.2013 r., 14.01.2014 r., 18.02.2014 r., 10.07.2014 r., 15.09.2014 r., 10.02.2015 r., roku sprawy karnej

R. K. (1)

urodzonego (...) w Ś., syna B. i K. z domu K.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 10 maja 2012 r. w Ś., woj. (...) znieważył funkcjonariusza Policji st. sierż. R. N. słowami uznanymi powszechnie za obraźliwe, podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków polegających na udziale w czynności procesowej konfrontacji pomiędzy R. K. (1) a S. W. w postępowaniu 1 Ds. 541/12, dotyczącym składania fałszywych zeznań na szkodę R. K. (1),

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk,

II. w dniu 10 maja 2012 r. w Ś., woj. (...) kierował groźby karalne pozbawienia życia i zdrowia wobec funkcjonariusza Policji st. sierż. R. N. w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci udziału w czynności procesowej konfrontacji pomiędzy R. K. (1) a S. W. w postępowaniu 1 Ds. 541/12 dotyczącym składania fałszywych zeznań na szkodę R. K. (1), przy czym był już uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 2 października 2009 r. (...) za czyn z art. 280 § 1 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 13 stycznia 2011 r. do 25 maja 2012 r., na poczet której zaliczono okresy pozbawienia wolności od 30 czerwca 2005 r. do 18 lipca 2006 r. i od 18 października 2010 r. do 18 listopada 2010 r.,

tj. o czyn z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

III. w dniu 10 maja 2012 r. w Ś., woj. (...) usiłował zniszczyć dokument, którym nie miał prawa rozporządzać w postaci protokołu konfrontacji pomiędzy R. K. (1) i S. W. w postępowaniu 1 Ds. 541/12, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencje funkcjonariuszy policji,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 276 kk

I. oskarżonego **R. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 226 § 1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **R. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 224 § 2 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **R. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 276 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 276 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk łączy kary orzeczone wobec oskarżonego **R. K. (1)** w pkt I - III wyroku i wymierza oskarżonemu karę łączną roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 504 (pięćset cztery) złote tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. zwalnia oskarżonego **R. K. (1)** od uiszczenia opłaty oraz od ponoszenia wydatków powstałych od chwili wszczęcia postępowania zaliczając te wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na skutek doniesienia oskarżonego R. K. (1) z 9 stycznia 2011 roku pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w Ś. było prowadzone postępowanie przygotowawcze w przedmiocie popełnienia przez S. W. występku polegającego na zawiadomieniu o niepopełnionym przestępstwie (sygn. akt 1 Ds. 541/12). W toku czynności dowodowych na dzień 10 maja 2012 roku została zaplanowana konfrontacja pomiędzy zawiadamiającym oskarżonym a S. W., na którą oskarżony został doprowadzony z Zakładu Karnego w K., gdzie był wówczas pozbawiony wolności. Konwój realizowali sierż.sztab. M. Ł. oraz st.sierż. Ł. T. (1). Czynność konfrontacji prowadził asp. M. W. oraz jako osoba przybrana pokrzywdzony asp. R. N.. Konfrontacja była przeprowadzana w pomieszczeniach KPP w Ś. w ten sposób, że M. W. znajdował się w jednym pokoju w S. W., drzwi na korytarz były otwarte, zaś po przeciwnej stronie korytarza, w pokoju techników kryminalistycznych znajdował się wraz z konwojentami oskarżony R. K. (1) siedzący na krześle obok drzwi wejściowych. W tym samym pokoju co oskarżony znajdował się pokrzywdzony R. N., który był zajęty naprawianiem kabiny sygnalitycznej. Pokrzywdzony nie zwracał uwagi na oskarżonego, który od początku konfrontacji zachowywał się napastliwie i agresywnie. Oskarżony zachowywał się prowokująco wobec policjantów, krzyczał, że odmawia udziału w tej czynności, twierdząc, że nie został o niej wcześniej zawiadomiony i że nieobecny jest jego obrońca. Zarzucał prowadzącemu konfrontację popełnienie przestępstwa i nieudolność oraz przerywał czynności podejmowane przez policjanta, nie dopuścił do odczytania uprzednio złożonych zeznań S. W. i swoich własnych.

Dowody:

Zeznania świadków:

- R. N. – k. 122-123, 2-3, 23-24

- M. W. – k. 123-124, 10, 27-28

- S. W. – k. 124, 13

- R. K. (2) – k. 124v.-125, 8-9

- M. Ł. – k. 145-146, 61-62 (3 Ds. 158/12 – w załączeniu)

- Ł. T. (1) – k. 144-145v., 70-73 (3 Ds. 158/12 – w załączeniu)

Notatka urzędowa – k. 1, 6, 7

Protokół konfrontacji – oryginał k. 102-103 (1 Ds. 541/12 – w załączeniu)

W pewnym momencie oskarżony zwrócił się do R. N.: „co się tak gapisz, baranie? Wy wszyscy jesteście nieroby, powinniście pracować do 67 roku życia. Wszyscy jesteście kutasy”. Zagroził pokrzywdzonemu, że jeszcze go znajdzie, stwierdzając, że ten jest już znany w Ś. z tego, że prowokuje. Oświadczył pokrzywdzonemu, że jego wyraz twarzy jest prowokujący i zażądał okazania mu legitymacji służbowej i numeru służbowego, co pokrzywdzony uczynił. Po odnotowaniu w protokole konfrontacji jej przebiegu, faktycznej niemożności jej kontynuowania ze względu na zachowanie oskarżonego oraz dalszych oświadczeń uczestniczących w niej osób, oskarżony, któremu wręczono protokół do podpisania zaczął zamieszczać na nim adnotację o treści: „jestem zastraszany i wyzywany przez...”, po czym odmówił podpisania protokołu i pogniótł go usiłując go zniszczyć, jednak dokument ten został mu odebrany.

Dowody:

Zeznania świadków:

- R. N. – k. 122-123, 2-3, 23-24

- M. W. – k. 123-124, 10, 27-28

- R. K. (2) – k. 124v.-125, 8-9

- M. Ł. – k. 145-146, 61-62 (akta 3 Ds. 158/12 – w załączeniu)

- Ł. T. (1) – k. 144-145v., 70-73 (akta 3 Ds. 158/12 – w załączeniu)

Notatka urzędowa – k. 1, 6, 7

Protokół konfrontacji – oryginał k. 102-103 (1 Ds. 541/12 – w załączeniu)

W drodze powrotnej do K. z uwagi na awarię samochodu konwój miał postój w W.. Po dotarciu do ZK w K. okazało się, że oskarżony ma obrażenia ciała w postaci opuchlizny na prawym policzku i zaczerwienienia na czole. Następnego dnia oskarżony złożył doniesienie, że został pobity przez policjantów w trakcie konfrontacji przeprowadzanej w KPP w Ś.. Śledztwo w tym zakresie prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w W. pod sygn. akt 3 Ds. 158/12 zostało prawomocnie umorzone.

Dowody:

Zeznania świadków:

- M. Ł. – k. 145-146, 61-62 (akta 3 Ds. 158/12 – w załączeniu)

- Ł. T. (1) – k. 144-145v., 70-73 (akta 3 Ds. 158/12 – w załączeniu)

Notatka urzędowa – k. 7

Akta PR w (...) Ds. 158/12 (w załączeniu)

Oskarżony R. K. (1) jest rozwodnikiem, ma podstawowe wykształcenie, jest zarejestrowany w PUP wg własnego oświadczenia utrzymuje się z prac dorywczych przy roznoszeniu ulotek. Aktualnie zamieszkuje u konkubiny S. W. w Ś. przy ul. (...). Był w przeszłości wielokrotnie karany sądownie.

Dowód:

Wywiad środowiskowy – k. 205-207

Karta karna – k. 202-203

Oskarżony odmówił składania wyjaśnień w niniejszej sprawie na etapie postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem.

Protokoły przesłuchania oskarżonego – k. 46-48, 116

Nadto Sąd zważył:

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach w postaci zeznań świadków – osób uczestniczących w konfrontacji przeprowadzanej z udziałem oskarżonego i S. W. w dniu 10 maja 2012 roku, posiłkując się ponadto materiałami zawartymi w aktach śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Ś. pod sygn. 1 Ds. 541/12 oraz przez Prokuraturę Rejonową w W. pod sygn. akt 3 Ds. 158/12/ś.

Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania pokrzywdzonego R. N. odnoszące się do okoliczności zdarzeń będących przedmiotem sprawy. Pokrzywdzony w sposób precyzyjny opisał przebieg konfrontacji, do udziału w której został przybrany, wskazał szczegóły zachowania oskarżonego mające miejsce w toku tej czynności, w tym również odnoszące się do niego samego, zacytował słowa wypowiedziane do niego przez oskarżonego. Jego zeznania w tym zakresie były spójne i konsekwentne oraz w pełni korespondowały z treścią zapisów odnoszących się do zachowania oskarżonego i składanych przez niego oświadczeń, zawartych w protokole konfrontacji (oryginał w aktach Prokuratury Rejonowej w Ś. o sygn. 1 Ds. 541/12), jak też z zeznaniami złożonymi przez pozostałych świadków: M. W., R. K. (2), M. Ł. i Ł. T. (1), którzy w identyczny sposób relacjonowali szczegóły zachowania oskarżonego. Wspomniani świadkowie zgodnie wskazywali, że oskarżony w toku całej konfrontacji kwestionował prawidłowość i legalność tej czynności, odmawiał w niej udziału i starał się ją udaremnić. Świadkowie byli również zgodni co do tego, że oskarżony zachowywał się prowokacyjnie i agresywnie wobec prowadzącego czynność, a z czasem przeniósł swoją uwagę na znajdującego się z nim w jednym pomieszczeniu pokrzywdzonego, zwracając się bezpośrednio do niego w obraźliwy sposób i odgrążając mu się. Najmniej dokładne były w tym zakresie zeznania świadka Ł. T., który nie pamiętał dokładnie szczegółów konfrontacji, zeznając jedynie ogólnie o agresywnym i napastliwym zachowaniu oskarżonego. Z kolei zeznania drugiego z konwojentów – M. Ł. wprost odnosiły się do ustalonego w sprawie zachowania oskarżonego, świadek bezpośrednio po zdarzeniu sporządził notatkę służbową, w której zawarł spostrzeżenia co do zachowania oskarżonego identyczne z wersją zaprezentowaną przez funkcjonariuszy z KPP w Ś.. Relacja wymienionych wyżej świadków częściowo współgrała z zeznaniami S. W., która również przywoływała takie szczegóły zachowania oskarżonego, jak wyrażany krzykiem sprzeciw wobec przeprowadzania konfrontacji, nieskuteczność podejmowanych przez M. W. prób uspokojenia oskarżonego oraz cytowała znieważające wypowiedzi oskarżonego pod adresem policjantów.

Dopuszczone przez Sąd jako dowód w niniejszej sprawie akta dwóch śledztw prowadzonych przez Prokuraturę Rejonową w Ś. (1 Ds. 541/12) oraz w W. (3 Ds. 158/12) zawierają materiały mające znaczenie dla niniejszej sprawy, w szczególności oryginał protokołu konfrontacji z 10 maja 2012 roku, jak też protokoły przesłuchania świadków Ł. T. (1) i M. Ł., którzy zeznając w sprawie dotyczącej przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy KPP w Ś., częściowo odnosili się w swych zeznaniach również do przebiegu konfrontacji i ówczesnego zachowania oskarżonego, potwierdzając okoliczności wynikające z zeznań R. N., M. W. i R. K. (2). Protokoły przesłuchania tych świadków były przez Sąd odczytane w toku rozprawy, a świadkowie zeznając podtrzymali swoje wcześniejsze relacje.

Oskarżony w toku całego procesu – zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie – odmawiał składania wyjaśnień, a także nie ustosunkował się do treści przedstawionych mu zarzutów. Całokształt postawy procesowej oskarżonego nie wskazywał jednoznacznie czy oskarżony kontestując cały proces kwestionuje zasadność tych zarzutów, gdyż z treści zapisów zawartych w protokole konfrontacji wynikało, że oskarżony składając oświadczenia w toku tej czynności przyznawał się do wypowiedzi znieważających pod adresem pokrzywdzonego (cyt.: „słowo wypowiedziane „baran” pod adresem funkcjonariusza o nr służbowym (...) podtrzymuję”), choć

usprawiedliwiał je rzekomą prowokacją ze strony pokrzywdzonego. Oskarżony nie złożył wyjaśnień odnośnie treści zarzutów, natomiast składane przez niego wnioski dowodowe i pytania zadawane świadkom zmierzały do wykazania, że został pobity przez policjantów w KPP w Ś., na którą to okoliczność złożył zawiadomienie o przestępstwie (śledztwo w tym zakresie prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w W. pod sygn. akt 3 Ds. 158/12 zostało prawomocnie umorzone). Okoliczności powoływane przez oskarżonego w tym zakresie pozostały zatem poza sferą ustaleń faktycznych Sądu, gdyż nie były one przedmiotem niniejszego postępowania, a zostały prawomocnie ustalone i rozważone w innej sprawie. Nadto odnosiły się one do zdarzeń, które ewentualnie miały mieć miejsce już po zajściu będącym przedmiotem sprawy, a zatem w żaden sposób nie miały wpływu na ustalenia faktyczne czynione w zakresie zarzutów aktualnie przedstawionych oskarżonemu. Z kolei sugestia zawarta w oświadczeniu oskarżonego zawartym w cytowanym wyżej protokole konfrontacji, że znieważył pokrzywdzonego, gdyż ten miał się wobec niego zachowywać prowokacyjnie, nie znajduje potwierdzenia w dowodach przeprowadzonych w toku rozprawy. Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że nie odzywał się w ogóle do oskarżonego, podczas gdy ten zachowywał się agresywnie i napastliwie, zwracając się do policjantów per „ty”, próbując udaremnić zaplanowaną czynność procesową. Brak jest w materiale dowodowym jakichkolwiek przesłanek do przyjęcia, że oskarżony był przez pokrzywdzonego R. N. prowokowany, podobnie jak nic nie wskazuje, że – jak twierdzi oskarżony – funkcjonariusze Policji mieliby go pobić, powodując obrażenia ciała. W tych okolicznościach ustalone w niniejszej sprawie zachowanie oskarżonego nie może być w żaden sposób usprawiedliwione wyzywającą czy prowokującą postawą pokrzywdzonego. Na marginesie jedynie Sąd zauważa, że tego rodzaju postępowanie ze strony oskarżonego wpisuje się w model zachowania, jaki oskarżony prezentował również w toku tego procesu, wielokrotnie demonstrując agresję, napastliwość, roszczeniowość i sztywne przekonanie o własnej nieomyślności i niewinności.

Dokonując oceny prawnokarnej zachowania oskarżonego pod kątem realizacji ustawowych znamion czynów zabronionych Sąd uznał za trafne kwalifikacje prawne przyjęte przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia. Ustalenia faktyczne poczynione w zakresie zachowania oskarżonego w oparciu o przeprowadzone dowody jednoznacznie wskazują, że oskarżony znieważył R. N. słowami, które w powszechnym odbiorze są uznawane za obraźliwe („baran”, „kutas”). Cytowane wypowiedzi pod adresem pokrzywdzonego mającego status funkcjonariusza publicznego w rozumieniu art. 115 § 13 pkt. 7 kk oskarżony kierował podczas i w związku z wykonywaniem przez tegoż obowiązków służbowych polegających na udziale w charakterze osoby przybranej w czynności procesowej konfrontacji osób słuchanych w charakterze świadków. Postępowanie oskarżonego wyczerpało zatem znamiona występku z art. 226 § 1 kk.

W trakcie tego samego zdarzenia, w kolejnej wypowiedzi oskarżony odgrażał się pokrzywdzonemu, że go „znajdzie”, co zdaniem Sądu zasadnie zostało odczytane jako groźba karalna wyrządzenia krzywdy, domyślnego zastosowania przemocy, pozbawienia życia lub zdrowia, mimo że jej charakter i sposób realizacji nie zostały przez oskarżonego sprecyzowane. Z zeznań pokrzywdzonego nie wynikało, aby groźba ta wzbudziła w nim uzasadnioną obawę jej spełnienia, jednak Sąd miał na względzie, że – inaczej niż w przypadku przestępstwa z art. 190 § 1 kk – obawa taka nie stanowi znamienia zarzucanego oskarżonemu przestępstwa z art. 224 § 2 kk. Przypisanego występku oskarżony dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem tut. Sądu z 2 października 2009 roku (sygn. akt II K 841/07) za czyn z art. 280 § 1 kk i art. 278 § 1 i 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 2 kk na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 13 stycznia 2011 roku do 25 maja 2013 roku z zaliczeniem na jej poczet okresów od 30 czerwca 2005 roku do 18 lipca 2006 roku i od 18 października 2010 roku do 18 listopada 2010 roku. Przestępstwo z art. 224 § 2 kk polegające na kierowaniu wobec funkcjonariusza publicznego gróźb bezprawnych użycia przemocy jest czynem podobnym (w rozumieniu art. 115 § 3 kk) do występku z art. 280 § 1 kk popełnionego z użyciem przemocy, zaś aktualnie przypisanego czynu oskarżony dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia uprzednio orzeczonej kary pozbawienia wolności. Powyższa okoliczność uzasadniała zakwalifikowanie występku z art. 224 § 2 kk przypisanego oskarżonemu jako dokonanego w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk.

Zeznania przesłuchanych świadków wskazywały jednoznacznie, że w chwili, gdy oskarżony otrzymał protokół konfrontacji do podpisania, pogniótł go usiłując go zniszczyć. Przedmiotowy dokument nosi wyraźne ślady zagniecień, zaś zachowanie oskarżonego w tym zakresie zostało również odnotowane w notatce urzędowej sporządzonej przez

M. W.. Ustalenia poczynione na podstawie cytowanych dowodów wskazują na to, że opisane wyżej zachowanie oskarżonego stanowiło realizację ustawowych znamion usiłowania dokonania występku z art. 276 kk, tj. zniszczenia dokumentu, którym oskarżony nie miał prawa wyłącznie rozporządzać. Oskarżony – jak wynika z treści protokołu oraz z zeznań świadków – kontestował czynność konfrontacji, nie chciał w niej uczestniczyć i podejmował zachowania ukierunkowane na jej udaremnienie. Całokształt tak ustalonego zachowania oskarżonego wskazywał zdaniem Sądu na zamiar zniszczenia protokołu konfrontacji, co jednak nie nastąpiło z uwagi na interwencję policjantów.

Za przypisane oskarżonemu przestępstwa Sąd wymierzył mu odpowiednio: za występki z art. 226 § 1 kk – karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk – karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 276 kk – karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Powyższe kary jednostkowe Sąd połączył węzłem kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze roku i 2 miesięcy. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk, a zwłaszcza miał na uwadze pobudki i sposób działania sprawcy, społeczną szkodliwość jego czynów, stopień winy, osobowość sprawcy oraz jego postawę po dokonaniu przestępstw. Przestępstwa przypisane oskarżonemu, popełnione na szkodę funkcjonariusza Policji należą do czynów o szczególnej społecznej szkodliwości, wymierzone są bowiem w dwa dobra chronione prawem – dobre imię i wolność od gróźb oraz swobodne, niezakłócone wykonywanie czynności służbowych przez funkcjonariusza publicznego. Zachowanie oskarżonego świadczyło nie tylko o braku poszanowania dla cudzych dóbr osobistych ale i generalnie dla obowiązującego porządku prawnego. Na niekorzyść oskarżonego przemawia fakt uprzedniej karalności, a także to, że jednego z czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa. Wymienione wyżej okoliczności świadczą, iż oskarżony jest jednostką wysoce zdemoralizowaną, a po popełnieniu wcześniejszych przestępstw nie przyjął do wiadomości naganności swojego dotychczasowego zachowania. Oskarżony działał z pełną premedytacją, zaś po popełnieniu przestępstwa nie wyraził żadnej skruchy, próbując pomówić policjantów uczestniczących w konfrontacji o popełnienie przestępstwa na jego szkodę. Dotychczasowa wielokrotna karalność nie dawała z kolei podstaw do przyjęcia istnienia w odniesieniu do oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologiczno-społecznej, o jakiej mowa w art. 69 § 1 kk, uzasadniającej zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Uwzględniając wcześniejszą karalność oskarżonego i jego aktualnie ustalone zachowanie, w tym fakt, że przeciwko oskarżonemu prowadzone są obecnie jeszcze dwa inne postępowania karne (co wynika z wywiadu środowiskowego sporządzonego przez kuratora sądowego), brak jest jakiegokolwiek gwarancji, iż oskarżony w przyszłości nie naruszy ponownie porządku prawnego. W opisanych okolicznościach bezwzględnych kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego we wskazanym wyżej wymiarze nie można zdaniem Sądu ocenić jako nadmiernie surowych. Kary orzeczone w takiej postaci i wymiarze stanowią będzie dostateczny wyraz represji karnej, będąc adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, jego zawinienia i osobowości. Wobec sprawcy takiego jak R. K. (1) konieczna jest stanowcza reakcja znajdująca swój wyraz w wymiarze i rodzaju orzeczonej kary, by tym dobitniej uświadomić oskarżonemu stopień naganności jego czynów, a tym samym pokazać, że naruszenie prawa niesie za sobą poważne konsekwencje.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 ma 1982 roku – Prawo o adwokaturze, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. wynagrodzenie wg stawek taryfowych w kwocie 504 zł, którą to wyliczono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (pkt. V wyroku).

O kosztach sądowych rozstrzygnięto w oparciu o art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia w całości, skoro została orzeczona wobec niego bezwzględna kara pozbawienia wolności, a i oskarżony nie mógłby ich ponieść z uwagi na swoją sytuację materialną (pkt. VI wyroku).